

2.

U S T A W A

z dnia 18 grudnia 1919 r.

w przedmiocie wprowadzenia zmian w ustawie o bezpośrednich podatkach osobistych z dnia 25 października 1896 Dz. u. p. № 220, oraz w ustawach z dnia 3 stycznia 1913 r. Dz. u. p. № 5 i z dnia 23 stycznia 1914 r. Dz. u. p. № 13.

Art. 1. Za obszar obowiązywania ustawy z 25 października 1896 r. Dz. u. p. № 220, oraz ustaw i rozporządzeń późniejszych, do niej się odnoszących, uważa się zamiast „Królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych“ obszar ziem polskich b. zaboru austriackiego, należący do Państwa Polskiego.

Gdzie ustawa mówi o radzie, lub „c. i k. dworze“ rozumieć należy Rząd Państwa Polskiego.

Art. 2. Postanowienia §§ 8, 9 i 10 ustawy co do opodatkowania przedsiębiorstw, których operacje rozciągają się za granicę, znosi się.

Przy opodatkowaniu takich przedsiębiorstw mają zastosowanie ogólne zasady działu I powołanej ustawy.

Art. 3. Czas trwania funkcji wybranych i mianowanych członków (zastępców) komisji podatkowych (§§ 22 i 189 ustawy) przedłuża się do czasu odmiennego ustawodawczego uregulowania tej sprawy.

Art. 4. Jeżeli skład komisji podatkowych co do wybranych członków lub ich zastępców jest niezupełny z jakiegokolwiek innego powodu, niż upływ czasu, na który zostali wybrani, Minister Skarbu zarządzi wybór brakującej ilości wybranych członków lub ich zastępców w okręgach podatkowych miast przez reprezentacje miast, w okręgach podatkowych powiatów zaś przez reprezentacje powiatów z grona obowiązanych do opłacania odnośnego podatku.

Przytem należy zważać na to, aby zamianowani członkowie (zastępcy) reprezentowali te same grupy zarobkowości, względnie te same kategorie źródeł dochodu, jakich przedstawicielami byli ci, zamiast których mają wejść zamianowani.

Art. 5. Zamiast okresu wymiarowego dwuletniego, przepisanego § 35 powołanej ustawy, ustanawia się na rok 1918, 1919, 1920 i na rok 1921 cztery odrębne okresy wymiarowe.

Art. 6. Przepisy ustawy, dotyczące ustalenia i repartycji kontyngensów towarzystw, znosi się.

Wyznaczone przez organy wymiarowe stopy podatkowe przedstawiają zarazem płatną należność podatkową.

Art. 7. Postanowienia § 36 ustawy zmienia się częściowo w ten sposób, że dla wymiaru powszechnego podatku zarobkowego od przedsiębiorstw wykonywanych przez płatników zaliczonych na r. 1918, 1919, 1920 i 1921 do towarzystw podatkowych są miarodajne stosunki zarobkowości według ich przeciętnego stanu podczas roku poprzedzającego rok podatkowy, co do innych zaś przedsiębiorstw są miarodajne stosunki zarobkowości z roku podatkowego.

Nadzwyczajne wydarzenia, zaszłe w r. 1918 i 1919, uzasadniające w myśl § 73 ustawy przyznanie opustu w powszechnym podatku zarobko-

wym, należy uwzględnić przy wyznaczeniu stopy podatkowej na rok 1918 i 1919 przez odpowiednie jej niżenia.

Art. 8. Postanowienia § 87 ustawy co do opodatkowania przedsiębiorstw sprawozdawczych w stosunku do Węgier znosi się.

Art. 9. Postanowienia §§ 88, 89 i 90 zmienia się z mocą obowiązującą od 1 stycznia 1919 r. w następujący sposób:

Jeżeli podległe podatki przedsiębiorstwo sprawozdawcze rozszerza swoją działalność poza obszar ziem polskich b. zaboru austriackiego przez urządzenie tam filji, stanowiska fabrykacji, zakupna lub sprzedaży, agencji i t. p. lub też jeżeli przedsiębiorstwo sprawozdawcze, mające swoją siedzibę poza obszarem obowiązywania ustawy, rozszerza swoją działalność na ten obszar w sposób wyżej określony, to opodatkowaniu wedle ogólnych postanowień działu II ustawy o b. p. o. względnie §§ 115 i 116 ustawy z dnia 6 marca 1906 r., Dz. u. p. № 58, podlega tylko przychód osiągnięty z operacji, prowadzonych na obszarze obowiązywania ustawy.

Przedsiębiorstwa tego rodzaju są obowiązane z operacji prowadzonych na obszarze obowiązywania ustawy prowadzić odrębne rachunki i zamknięcia tychże.

Przedsiębiorstwa, których siedziba znajduje się poza obszarem obowiązywania ustawy, mają nadto, o ile w myśl art. IV cesarskiego rozporządzenia z 29 listopada 1865 r., Dz. u. p. № 127 i ustawy z dn. 29 marca 1873 r. Dz. u. p. № 42 oraz z dn. 6 marca 1906 r., Dz. u. p. № 58 (§ 108, L. 2) nie ustanowiły reprezentacji dla zakładów, znajdujących się na obszarze obowiązywania ustawy, ustanowić zastępcę tych zakładów zamieszkałego na tym obszarze.

W związku z powyższą zmianą znosi się postanowienia § 102 al. 6 ustawy.

Art. 10. Określona §§ 125 L. 7, 155 i 201 ustawy granicę najniższego dochodu, polegającemu podatki, podwyższa się z 1600 k. na 3600 k.

Oznaczone w § 172 ustawy stopy podatku, przypadające od podanych tamże kwot dochodu, pozostają bez zmiany, zmienia się tylko bieżące numerowanie stopni dochodu, poczynając od 1 zamiast dotychczasowego stopnia 13, 2 zamiast 14 i t. d. Również podwyżki dla mniej obciążonych gospodarstw domowych, przewidziane w § 172 a. ustawy, dotyczą tylko dochodów wyższych nad 3.600 koron rocznie.

Art. 11. Szczególne i wyjątkowe postanowienia tej ustawy odnośnie do osoby byłego cesarza i członków jego domu (§ 154 ustęp 1 b i 2, i 203) znosi się.

Art. 12. Wykonanie niniejszej ustawy, która ma zastosowanie co do podatku dochodowego do wymiarów od r. 1919 począwszy, porucza się Ministrowi Skarbu.

Marszałek:

Trąpczyński

Prezydent Ministrów:

L. Skulski

Minister Skarbu:

W. Grabski